

Vingui (PS 3)(ALDC, IX, P 92. *Vingui* [PS 3])

Deixant a part l'articulació labiodental o bilabial de la consonant inicial (veg. *PALDC*, I, mapa 12), destacarem dos trets de la tercera persona del present de subjuntiu de *venir* (< VENIRE): **1**) la variació desinencial (-a/-i/-o); **2**) l'alternança de la vocal tònica del radical (-i/-e-).

El primer cas s'ha de comparar amb els resultats del mapa 1409. Ell *canti* (PS 3), que completa la informació del mapa que comentem, lacunar per haver estat afegit l'enunciat ja avançades les enquestes, justificadament perquè *venir* i *cantar* pertanyen a conjugacions diferents; és per això que s'observen desajustaments areals importants: a la -a de *ving*[a] del val. i part del nord-occ. correspon *cant*[e] i a *veng*[a] del mall. i eiv. correspon *cant*[i] del bal.; a *vingu*[i] de bona part del principat i *vengu*[i] del mall. i men. correspon *cant*[i] del cat. or. i bal. (inclòs l'eiv.); *ving*[o] coneix pocs representants en cat. nord-occ., mentre que *cant*[o] abraça una isoglossa notable. Finalment, el tipus **vénguiga* és absent, mentre que *càntiga* té alguns resultats en mall. i sud del Principat.

Pel que fa a l'alternança de la vocal del radical, el llat. VĒNIAT hauria donat inicialment **vinya* (com VĒNIO, present d'indicatiu, hauria donat **viny*) a través d'una hipotètica diftongació en **vienya* (cf. *viengue* 87, var. aragonesitzant), però convertit en *vinga*/*viengue* per atracció de formes de subjuntiu d'altres

verbs com *diga*, *duga*, etc., amb la var. *vingo*,

amb -o analògica de subjuntius on aquesta vocal apareixia per assimilació a la [o] tònica (*mostro* < *mostre*, *compro* < *compre*, veg. Gulsoy, 1993: 386-389). La forma etimològica, *vinga*, va rebre aviat la competència de l'analògica, *venga*, atreta per la e àtona de *venir*, *venim*, *vendràs*, etc., forma que, juntament amb la var. *vengui*, trobem en bal. (i alg., segons Scala, 2003: 335): en mall. aquesta forma alterna amb *vinga* fins al s. XVIII quan aquella s'imposarà (*venga/vengui*; veg. *Scripta* 2013).

Així doncs, la desinència tradicional en -a (*vinga*, *venga*) o -e (*viengue*) es troba en val., parlars nord-occ., mall. i eiv., mentre que la innovada en -i (*vingui*, *vengui*) és sobretot del cat. central, men. i part del mall. Quant a la vocal del radical, el tipus clàssic (*vinga*, *vingui*) s'estén pel cat. peninsular, mentre que l'analògic (*venga*, *vengui*), més modern, ocupa, paradoxalment, el bal., després d'una llarga convivència amb el clàssic.

Són formes normatives *vingui*, *vinga* (model *sostingui*, *sostinga*), des del *DOrt*, 1917; *vinga*, que no figura en Fabra, 1918, és inclosa a la *GIEC* (pàg. 317) juntament amb *vingui*, i, com a "Altres variants", *vengui* (bal.), que la *PEOLC Morfologia* (pàg. 51, nota 4) admet entre les formes pròpies de l'àmbit restringit (parlars baleàrics i alguerès).

